

SZEMERÉDI FANNY

Varjúbél

Alig mertem eljönni a varjús ház előtt. Egy ideje már hallottam a károgást, és láttam is, ahogy mozognak a fák a rengeteg madártól. Féltem, hogy koppanni fog rajtam egy dió. Meg még mástól is féltem, mert a Roni telebeszélte a fejemet. Hogy ő már nem mer arra menni, mert egyszer észrevette, hogy a Varjú fent ül az egyik fán a madarak között. Normális ember ilyet nem csinál, még az kellene, hogy ráugorjon, ki tudja, mi jár az eszében. Mástól is hallotta, hogy látták ott gubbasztani, zacskó van a kezében, lesi a madarakat, hogy mikor bír megfogni egyet, a háza is tele van már velük.

Mióta Roni beetetett, úgy mentem el a fák alatt, hogy nem néztem se jobbra, se balra, meg ne lássam azt a hülye Varjút az ágak között. Most már én is attól féltem, hogy majd rám veti magát, leteper, csak egy hussanást hallok majd, és a következő pillanatban ott verekszünk a járdán. Ehhez képest soha nem történt semmi. A fa állandóan mozgott, de a járdára alig hullott valami, a madarak is csak azért szálltak le a földre, hogy a dió belsejét megegyék.

Most ott állt a kapuban, és a varjakat nézte. Arra gondoltam, amikor megláttam, hogy igazi famászó teste van, el lehetett róla képzelni, hogy felkapaszkodik a diófáin, egyre magasabbra, a madarak közé. A barna ruha volt rajtam, a Bajsától kapott barna ruha, tudtam, hogy tetszem neki, amikor elsétáltam a járdán. Rám fordította a szemét, nyugodtan, kíváncsian nézett, majdnem úgy, mint egy fekete tollú, okos állat. Mások is néztek már így rám, és tudtam, hogy ez egyet jelent, csakis egyet, hogy beereszt, ha azt akarom.

Nem mentem be mindjárt, vártam, hogy majd lesz egy alkalmasabb nap, mert hibátlan akartam lenni, sokkal jobb, mint amilyennek gondolhatott. Azon voltam, hogy igazán tiszta és ápoltság legyen, olyan,

amilyenbe bele lehet harapni, mint egy darab csokoládé, vagy egy ropogósra vasalt ágynemű, valami, ami jólesne, amit muszáj lenne kézbe fogni, annyira illatos és finom. Másnap is arra mentem, és azután is, és akkor a Varjú egy doboz kaláccsal, mintha csak egy kóbor macskát édesgetne be, becsalt.

Örültem, hogy itt fogok majd elszakadni Bajsától, éppen itt, a varjús házban, ezen a különös helyen, amiről mindenfélét mondanak. Annyira felbátorodtam, hogy akkor is ezt az utcát választottam, ha este indultam haza. A diófák alatt nagy volt a sötétség, nem jutott be a susnyásba a lámpafény. Nem tudtam megnyugtatóbbat elképzelni, mint hogy a Varjú ott alszik bent, a feketével tömött tollpárnák között, ahol most már nekem is helyem lehetne, ahova behívna, ha tudná, hogy itt vagyok.

A baj csak az volt, hogy aznap éjszaka a háza előtt kétszer is megbotlottam valamiben. Bekapcsoltam a telefonom vakuját, és láttam, hogy a járdán több helyen dőglött varjak fekszenek. Legközelebb, amikor nála jártam, Varjú máshogy volt szótlan, mint először, láttam rajta, hogy unja minden mozdulatomat, nem érdekli az ölelésem se, végül meg is kért, hogy menjek haza. Megalázva szedtem fel a zoknimat a székről, közben megemlítettem a madarakat, hogy azokat sajnálja-e. Erre elröhögte magát, még hogy sajnálja, hát azon van, hogy kiirtsa őket, az összes dióját megeszik, undok, ronda dögök.

Rájöttem, ahogy kifelé igyekeztem a varjús házból, hogy itt már nem kellek, és rettegettem, hogy így most már nem fogok kelleni máshol se, a régi helyen se. Nem kísért ki még a kapuig sem, és mire kiértem az utcára, tele lett a szemem könnyel. Felhéztem, és a legmagasabb ágak között megláttam egy rongyba csavart madárijesztőt, kék zacskóval a kezében. Folyamatosan mozgott a szélben, ijesztette volna a varjakat, ha még vannak, de most már inkább csak a földön feküdtek.

Nem jártam már a varjús házba, hanem mindig csak Ronihoz, és Bajsáról kérdezgettem. Nem tudott semmit, vagy nem akarta mondani, de én nem tudtam nyugodni, megkerestem. Ő is hányszor viszszaakönyörögte már magát, hát most rajtam a sor, engedje. Varjúnál is

csöngettem, és akkor is felé mentem, ha nem arra vezetett az utam, de már nem tudtam elérni.

Egyszer élő varjút láttam a földön, egy döglött madárban turkált a csőrével. Egész nap nézni tudtam volna, annyira érdekelt, de a Varjú lépteit hallottam, ahogy közeledik a kapuhoz. Erőt vettem magamon, és elmentem, inkább ne kelljen köszönni. Bajsára gondoltam most valamiért, hogy ő milyen sokáig forgolódott a döglött állatban, mielőtt otthagya. Éppen akkor, amikor feléledt volna.